

Carta do Prelado (novembro 2011)

Presentar a fe aos demais,
especialmente coa propia vida,
é un "deber gozoso" para todos
os cristiáns, di Mons.
Echevarría na súa carta de
novembro.

08-11-2011

Queridísimos: ¡que Xesús me garde
ás miñas fillas e aos meus fillos!

Co mes de novembro, a Igrexa
convídanos a levantar a mirada máis
aló do horizonte terreo. A

solemnidade de Todos os Santos, que hoxe celebramos e, mañá, a conmemoración dos fieis defuntos, fálannos de que Deus creounos para servirlle e encomiarlle na terra e gozar del eternamente no Ceo. A vida terrea, por longa que sexa, queda nun brevísimo instante en comparación coa eternidade. Ensina un dos salmos: *¡o home! Como o heno son os seus días: florece como flor silvestre; sobre el pasa o vento e non subsiste, nin se recoñece máis o seu sitio. Pero a misericordia do Señor dura desde sempre e para sempre cos que lle temen*[1]. Moitas veces ouvín comentar estas palabras ao noso Pai, coroándoas con *ovultum tuum, Domine, requiram!*[2].

O único definitivo, o que de verdade paga a pena, é chegar á casa do Pai, onde Xesucristo ha ir para prepararnos unha morada[3]. Sábeno ben as almas benaventuradas que xa gozan da

visión beatífica no Ceo; e ansían chegar alí as que se purifican no Purgatorio antes de ser admitidas na gloria.

Estas conmemoracións litúrxicas, e todo o mes que comezamos, constitúen unha boa ocasión para facer un exame de conciencia máis profundo, reavivando as ansias de Deus e rectificando o que haxa que rectificar. *¿De que lle servirá ao home gañar o mundo enteiro se perde a súa vida?, ¿ou que poderá dar o home a cambio da súa vida?*[4]. Estas preguntas do noso Señor deberían estar moi presentes nas nosas xornadas e iluminar todo noso actuar. Porque, ***¿que aproveita ao home todo o que pobo a terra, todas as ambicións da intelixencia e da vontade? ¿Que vale isto, se todo acábase, se todo afúndese, se son bambalinas de teatro todas as riquezas deste mundo terreo; se despois é a eternidade para***

sempre, para sempre, para sempre? (...). Menten os homes, cando din para sempre en cousas temporais. Só é verdade, cunha verdade total, o para sempre cara a Deus; e así has de vivir ti, cunha fe que che axude a sentir sabores de mel, dozuras de ceo, ao pensar na eternidade que de verdade é para sempre[5].

Unha mirada ao mundo móvenos a considerar con dor que son moitos - homes e mulleres, novas e anciáns - os que percorren as sendas terreas sen apenas considerar o seu destino eterno. Outras inquietudes e necesidades ocupan case por completo o seu horizonte vital; e, ás veces sen culpa propia, descoñecen a dignidade á que Deus a chama, a felicidade sen termo a que os convoca. Ti e eu, cada cristián consciente da grandeza da súa vocación, non pode permanecer indiferente ante a sorte deses xentíos

que non coñecen a Deus ou o pon entre paréntese. Ante esta realidade, non caben pesimismos. Habemos de rogar ao Señor que nos encha do seu celo e que sexamos conscientes de que, coa oración e a mortificación, achegámonos até o último recuncho do planeta. ¿Queremos a toda a humanidade? ¿Como reaccionamos ante as noticias de países lonxanos?

Na Carta apostólica publicada días atrás, convocando un *ano da fe* para dentro dalgúns meses, Bieito XVI reafirma esta responsabilidade fundamental dos fieis católicos. **Non podemos deixar que a sal se volva souse e a luz permaneza oculta (cfr. Mt 5, 13-16). Como a samaritana, tamén o home actual pode sentir de novo a necesidade de achegarse ao pozo para escoitar a Xesús, que convida a crer nel e a extraer a auga viva que mana da súa fonte (cfr. Jn 4, 14)[6].** O pensamento da Comunión dos

santos, tan vivo nas próximas semanas, impulsaranos a pedir á terceira Persoa da Santísima Trindade que acrecente en cada un o desexo de achegarlle moitas almas. *Ure igne Sancti Spiritus!*, clamamos coa invocación que tanto removía ao noso Pai. ¡Quéímanos, Señor, co lume do Espírito Santo! Que a túa acción nas nosas almas -luz na intelixencia, decisións operativas na vontade, fortaleza no corazón- impúlsenos a un apostolado constante, aproveitando todas as ocasións -e sabendo crear ocasións novas- para axudar a que se acheguen a Deus as xentes con quen nos atopemos.

Temos que empeñarnos diariamente na tarefa apostólica con renovado ardor. **Debemos descubrir de novo** -prosegue o Papa- **o gusto de alimentarnos coa Palabra de Deus, transmitida fielmente pola Igrexa, e co Pan da vida, ofrecido como sustento a todos os que son os seus**

discípulos (cfr. *Jn* 6, 51). En efecto, o ensino de Xesús resoa aínda hoxe coa mesma forza: "Traballade non polo alimento que perece, senón polo alimento que perdura até a vida eterna" (*Jn* 6, 27). A pregunta exposta polos que lle escoitaban é tamén hoxe a mesma para nós: "¿Que temos que facer para realizar as obras de Deus"? (*Jn* 6, 28). Sabemos a resposta de Xesús: "A obra de Deus é esta: que creades no que El enviou" (*Jn* 6, 29). Crer en Xesucristo é, por tanto, o camiño para poder chegar de modo definitivo á salvación^[7].

Fixar, como sempre, na figura amabilísima do Redentor. É preciso crer nel, o noso Deus e Salvador, que quere levarnos á gloria de Deus Pai coa asistencia do Espírito Santo. Tan intensamente deséxao, que nunha ocasión manifestou aos seus discípulos: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut*

accendatur?[8]; vin a prender lume na terra, ¿e que quero senón que se acenda?

Estas palabras espolearon a alma de san Xosemaría desde moi nova.

Durante anos, acendíame en amor de Deus a consideración do afán de Xesús por incendiar o mundo co seu lume. E non podía conter dentro de min aquel hervor que se abría impetuosamente na miña alma e que, expresándose nas palabras mesmas do Mestre, saía a berros da miña boca: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?... Ecce ego quia vocasti me(Lc12, 49; 1 Re3, 9); vin a pór lume na terra, e que quero senón que arda?... Aquí estou, porque me chamaches[9]. E engadía que, para a súa alma, esas palabras eran ***un acicate: que o sexan tamén para vós; que non esteades nunca apagados; que vos saibades portadores de lume divino, de luz***

divina, de calor de ceo, de amor de Deus, en todos os ambientes da terra[10].

Pidamos ao Paráclito que acenda os nosos corazóns; que nos faga experimentar, con Cristo, o celo pola salvación de todos. *Aquel ignem veni mittere in terram!, vin á terra a pegarlle lume, débenos queimar a alma. E hemos de ter decidido, absolutamente decidido, a dicir ao Señor: ecce ego quia vocasti me!*(1 Sam3, 8), *¡aquí me tes!, porque me chamaches a ser cristián. ¿Pai de familia? Pai de familia. ¿Fillo de familia? Fillo de familia. ¿Nai de familia? Nai de familia. Pero pegando lume a todo o que toquedes. Se non prendedes lume ao que tedes ao redor, vós mesmos queimarédesvos tontamente, para deixar só unhas cinzas, en lugar dunha brasa de luz e calor*[11].

O apostolado, gozoso deber para os cristiáns, impúlsanos a continuar a misión de Cristo que leva a cabo a Igrexa, cada un desde a súa situación no Corpo místico. O bo exemplo, sempre fundamental, ten particular importancia nos momentos actuais. Pode haber persoas afastadas de Deus, ou da práctica relixiosa, que non admitan unha conversación de contido sobrenatural ou simplemente espiritual. Pero a testemuña dunha conduta recta -na vida persoal, familiar, profesional, social- non pasa nunca inadvertida. Esas mulleres e eses homes, aínda que quizá non o recoñezan abertamente, con frecuencia interróganse no seu corazón polas razóns desa conduta; e así comezan xa a abrirse á luz do Señor. **Coa súa existencia no mundo** -escribe o Papa-, **os cristiáns están chamados efectivamente a facer resplandecer a Palabra de verdade que o Señor Xesús deixounos**[12].

Neste sentido, como suxire Bieito XVI, o estudo ou repaso do *Catecismo da Igrexa católica* adquire unha importancia particular: para coñecer mellor a fe e as súas consecuencias, e comunicalas a outros. Non deixemos de acudir a esa fonte e de recomendalo a quen tratamos.

A fe non se esgota no coñecemento das verdades contidas no depósito da revelación, senón que require, polo seu propio dinamismo, manifestarse exteriormente. Como ensina san Pablo, a fe *per caritatem operatur*[13], actúa por medio da caridade; e a caridade móstrase en feitos concretos de servizo aos demais, de atención, de interese polas súas cousas, comezando polos máis próximos. A primeira manifestación tradúcese en desexar o mesmo que quere Deus: *que todos os homes sálvense e cheguen ao coñecemento da verdade*[14]. Nunha palabra, comunicar a fe recibida. É o

obxectivo que o Papa sinala na súa recente carta apostólica, pois **sucede hoxe con frecuencia que os cristiáns se preocupan moito polas consecuencias sociais, culturais e políticas do seu compromiso, ao mesmo tempo que seguen considerando a fe como un presuposto obvio da vida común. De feito, este presuposto non só non parece como tal, senón que mesmo con frecuencia é negado. Mentres que no pasado era posible recoñecer un tecido cultural unitario, amplamente aceptado na súa referencia ao contido da fe e dos valores inspirados por ela, hoxe non semella que sexa así en grandes sectores da sociedade**[\[15\]](#).

Durante toda a súa vida, san Xosemaría predicou a necesidade de empapar coa fe os pensamentos, as palabras e as obras. Insistía en que, ao entrar en contacto con outras persoas, deberíamos expornos

enseguida o modo de axudarlles a achegarse a Deus. Adoitaba pór unha comparación. *¿Tédesvos fixado en como hai nos homes todos -tamén en ti e en min- como un prexuízo psíquico, unha especie de psicose profesional? Cando un médico ve pola rúa a outra persoa que pasa, sen darse conta pensa: "esa persoa anda mal do fígado". E se a mira un xastre, comenta: "que mal vestido, ou que ben, que bo corte!". E o zapateiro fíxase nos zapatos... E ti e eu, fillos de Deus, dedicados a servir aos demais no mundo, por amor do Señor, cando contemplamos ás xentes, temos que pensar nas almas: velaquí unha alma "temos que dicirnos", unha alma que hai que axudar, unha alma á que se debe comprender, unha alma coa que habemos de convivir, unha alma que hai que salvar[16].*

É lóxica esta maneira de proceder, porque **quen descubriu a Cristo debe levar a outros cara a El. Unha gran alegría non se pode gardar para un mesmo. É necesario transmitila**[\[17\]](#). Así se comportaron os seguidores fieis do Señor en todas as épocas. «Cando descubrides que algo vos foi de proveito -predicaba san Gregorio Magno-, procurades atraer aos demais. Tedes, pois, que desexar que outros vos acompañen polos camiños do Señor. Se ides ao foro ou aos baños, e topades con algún que se atopa desocupado, convidádeslle a que vos acompañe. Aplicade ao espiritual este costume terreo e, cando vaiades a Deus, non o fagades sós»[\[18\]](#).

Pensemos que, a pesar do clima de deixamento e relativismo, no corazón de todos hai unha fame de eternidade que só Deus pode satisfacer. Esta realidade pode constituír un firme punto de apoio

para renovar diariamente o afán apostólico, sabendo que o Señor desexa servirse dos cristiáns, de ti e de min, como instrumentos para levar ao Ceo a outros. Aínda que nos vexamos e sexamos realmente pouca cousa, ***témonos que acender no desexo e na realidade de levar a luz de Cristo, o afán de Cristo, as dores e a salvación de Cristo, a tantas almas de colegas, de amigos, de parentes, de coñecidos, de descoñecidos -sexan calquera as súas opinións en cousas da terra-, para darlles a todos un bo abrazo fraterno. Entón seremos rubí aceso, e deixaremos de ser esta nada, este carbón pobre e miserable, para ser voz de Deus, luz de Deus, ¡lume de Pentecostés!*** [19].

Nos días pasados, estiveron en Pamplona para presidir a investidura dalgúns doutoramentos *honoris causa* pola Universidade de Navarra.

Logo, en Madrid, tiveron reunións con milleiros de fieis da Prelatura, cooperadores e amigos. Pedín á Trindade Santísima que renove en todos o afán apostólico, colaborando na nova evangelización da sociedade co seu apostolado persoal de amizade e confianza, e tamén promovendo actividades formativas que leven a mensaxe de Cristo a todos os ambientes.

Antes de terminar, pídovos oracións polos trinta e cinco irmáns vosos que recibirán a ordenación diaconal o próximo día 5, en Roma. Pedide para eles, e para todos os ministros da Igrexa, un corazón á medida do Corazón de Cristo.

Sigamos moi unidos ao Romano Pontífice e en comunión cos Bispos diocesanos. Agradezamos ao Señor os froitos espirituais que outorga á Igrexa mediante o labor apostólica dos fieis da Obra. Farémolo

especialmente o próximo día 28,
aniversario da erección do Opus Dei
en prelatura persoal. Que o noso
recoñecemento chegue a Deus por
mans da Santísima Virxe.

Con todo agarimo, bendícevos

o voso Pai

+ Javier

Roma, 1 de novembro de 2011.

[1] *Sal* 102 [103] 15-17.

[2] Cfr. *Sal* 26 [27] 8.

[3] Cfr. *Jn* 14, 2-3.

[4] *Mt* 16, 26.

[5] San Xosemaría, *Amigos de Deus*,
n. 200.

[6] Bieito XVI, Carta apostólica *Porta
fidei*, 11-X-2011, n. 3.

[7] *Ibid.*

[8] *Lc* 12, 49 (Vg).

[9] San Xosemaría, *Carta 9-I-1959*, n. 9.

[10] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 12-II-1975.

[11] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 9-II-1975.

[12] Bieito XVI, Carta apostólica *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 6.

[13] *Gal* 5, 6.

[14] 1 *Tm* 2, 4.

[15] Bieito XVI, Carta apostólica *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 2.

[16] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-II-1963.

[17] Bieito XVI, Homilía, 21-VIII-2005.

[18] San Gregorio Magno, *Homilías sobre os Evanxeos*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

[19] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 2-VIN-1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-novembro-2011/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-novembro-2011/) (06-08-2025)